

เทศน์หลังจ้งหัน

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ที่เราจะมีพระมาถามนะ พระอย่างพวกบางกะมาเขามา เขาบอกว่าจิตของเขานี้ มันเป็นจุดเป็นต่อมเลยนะ แล้วจับอย่างนี้ แล้วก็ปล่อย แล้วก็ถามเราว่า ทำไมเราไม่ยอมรับ เรานี้ข้าจะตายนะ มันจะยอมรับได้ยังไง มันก็ก๊อบปี้หลวงตามาซัดๆ แล้วเขาก็พูดมุกกลับนะ เขาก็ย้อนกลับด้วย แบบว่าเขาคิดแบบโลกๆไง เขาถามเรานะ ถามอย่างนี้จริงๆ เลย อ้าว ทำไมที่หลวงตา หลวงพ่อยอมรับละ ทำไมของผมนับไม่ยอมรับ คุณสิ เขายังไม่รู้ตัว เขาถามว่าหลวงตาเป็นจุดเป็นต่อม ทำไมเรายอมรับหลวงตา ทำไมเราไม่เห็นก้านหลวงตา แล้วเขาก็จุดและต่อมเหมือนกัน เราก็ต้องยอมรับเขาสี ฐนึ่งเลยนะ ไอ้ห้า ก็หลวงตาท่านเป็นของจริงใช่ไหม ไอ้มันนี่มันมีความจำใช่ไหม

แล้วอย่างที่มีพระมาเห็นใหม่ มาถึงก็มาร้องไห้ๆ ถ้าร้องไห้จะบอกให้มันจับส่งโรงพยาบาลบ้างเลย หลวงตาเวลาธรรมของท่านถึงที่สุด มันเป็นคุณสมบัติของท่านเอง แล้วก็มาร้องไห้ให้เรายอมรับ ถ้ามันไม่มีหลัก พระที่ออกมาเทศน์ๆ กันอยู่นี้ อย่าง...เขาเล่าให้ฟังอยู่นะ ไปร้องไห้ ให้อาจารย์.....คุณก่อน อาจารย์.....ก็เชื่อ ไปร้องไห้ให้..... พอไปร้องไห้ โสๆ นะ ไอ้พวกนี้มันไม่มีวุฒิภาวะ ก็ทิ้ง ไข่เว้ย ก็ยอมรับ

พอยอมรับก็นิมนต์มาออกงาน เริ่มต้นก็นิมนต์ออกงาน พอออกงานมันก็ติดตลาด พอติดตลาด ว่าขึ้นลมบนแล้ว ไปแล้ว พอตัวเองไม่มีไข่ไหม ออกมามันก็มีแต่ความเสียหาย ย้อนกลับมาตรงนี้ เขาจุดไว้ เขามาถามเราเลยว่า เฮ้ย ถ้าพระมันทำมาเป็นอย่างนี้ ต้องตอบอย่างไรวะ โธ.. แค่นี้เรารู้แล้วว่ามันไม่มี เพราะถ้ามีมันจะถามเราทำไม อย่างโยมนี่ ถ้าไม่รู้เรื่องแล้วเขามาถามโยม โยมจะงงไหม โยมยังตอบไม่ได้ โยมก็ต้องเก็บความลังเลสงสัยมาถามคนที่รู้ๆ โยมมาถามคนที่รู้ เอาปัญหามาให้เราดู เราบอกไอ้มันนี่โกหก เราแค่ดูปัญหาแค่นี้เรารู้แล้วว่าไม่ใช่ คือจิตประภัสสร จิตสว่างไปหมดอย่างนี้ มันไม่รู้ความสว่าง แล้วมันมาถามกูทำไม แต่ถ้ามันไปถามคนไม่เป็น คนไม่เป็นมันงงไป

เวลาเราไปหาเขา เขาจะมีอย่างนี้ เขาก็มีพรรษาเยอะ ทีนี้ลูกศิษย์ พระเวลามัน กาวนาแล้วมันมีปัญหามันก็มาถามปัญหา ตัวเองก็ตอบไม่ได้ แล้วก็เก็บเงียบไว้ เวลาเรา ไปเยี่ยม “ไอ้หงบ อย่างนี้มันว่ายังไง” เราบอกว่าปัญหานี้ปัญหาปลอม คือปัญหามันเต้า ขึ้นมา มันไม่จริง ถ้าปัญหาจริง มันก็ยังไม่ใช่ เราถึงเห็นใจ ว่าพอไม่เป็นมันทุกซอกอย่างนี้ เวลาที่มีลูกศิษย์มาถามปัญหานี้ มันตอบไม่ได้ไง แล้วเราก็บอกต้องตอบอย่างนี้ๆ เพราะเรา รู้ที่อยู่ว่า เวลาเขาจำเราไปนี่เขาจะตอบไม่ได้หรอก เพราะการตอบปัญหานี้มันเหมือน นักเรียน ตอบนักเรียนไป นักเรียนก็สงสัยใช่ไหม มันก็ถามใหม่ไง เพราะว่า เอ็งตอบ ปัญหาที่หนึ่งไป มันถามใหม่ว่าแล้วทีนี้จะว่ายังไงล่ะ ตายห่าอีก เพราะกูทำมาได้แค่นี้ไง เราแนะนำเขาแล้วนะ เราก็เศร้าใจด้วย เศร้าใจว่าเขาตอบไม่ได้ เพราะเขาไม่รู้จริง แล้ว อย่างนี้เวลาไป เราจะช่วยไปดูแลอย่างนี้ แล้วพอตอนหลังเขามาพูดอย่างนี้ เขาไป ปล่อยข่าวกับข้างนอกว่าเขามีคุณธรรมนี้ เราจึงไม่ไปอีกเลย เพราะอะไรรู้ใหม่ ไม่ใช่ อิจฉาร้อนนะ เพราะเราไปนี่ เพราะคำว่ามันไม่เป็น ก็รู้ที่อยู่ว่าไม่เป็น แล้วเราพูดอะไรไป เราพูดไปถึงสี่หนึ่ง แต่เขาไปบอกอีกสี่หนึ่ง เห็นไหม เขาบอกเทาๆ หมดเลย ต่อไป คำพูดเราก็ไม่มีน้ำหนัก เพราะเขาอ้างคำพูดเราไป อ้างคำพูดของเรา แต่เขาไม่รู้จริง ธรรมะ มันก็ไม่มีน้ำหนัก มันก็เสียหายไปเลย

อันนี้มันถึง ไอ้โฮ วงในมันมีอะไรกันเยอะ เราถึงกล้าพูดว่าอย่างครูบาอาจารย์ สังกศได้ใหม่ อย่างหลงตาเวลาท่านไปไหน เรื่องปัญหานี้ท่านจะเคลียร์ได้หมด แต่ถ้า เรามันไม่เป็น มันจะไม่กล้า ออกสังคมนี่ไม่กล้าหรอก ยังมีปัญหาขึงไม่กล้าใหญ่เลย เมื่อ วานเขาถามมานะ เมื่อวานมันมีจดหมายมา บอกว่ากำหนดใช้ปัญญาอบรมสมาธิตลอด แล้วบางทีมันก็ทันบางทีมันก็ไม่ทัน พอทันมันก็สบาย พอไม่ทันมันก็ไม่สบาย แล้วให้ทำ ยังไงต่อไป แล้วพอมันทันขึ้นมา มันเห็นอริยสังข์ใจ เห็นอริยสังข์เลยนะ ทุกข์เป็นอย่างนั้น เขียนมาเต็มทีเลยนะ เอามาเทศน์ตอนเช้าเมื่อคืนนี้ไง เราบอกว่าก็เหมือนไปดูงานไง เพราะ จิตมันเห็นใจ พอจิตมันสงบ มันเห็นอริยสังข์ใจ แต่จิตยังไม่ได้เป็น อันนี้คือปัญญาอบรม สมาธิใจ

มันจะเป็นมาอย่างนี้เรื่อยๆ มันจะเห็นภาพเรื่อยๆ เหมือนกับกรรมมันเกิด ถ้ากรรม มันเกิดมันจะรู้มันจะเห็นของมัน มันรู้มันเห็นของมันนี่ เขาคิด นี่คืออะไร พอพูดบ๊ีบ อย่างเรา เราไปรู้ไปเห็นอะไรเข้า เราก็อยากจะบอกว่าไอ้ที่นี่คือคุณธรรม เราอยากให้เป็น

คุณธรรม แต่มันเป็นแค่ทางผ่าน มันต้องเป็นทางผ่านมา ถ้าเราบอกตรงนี้เป็นธรรมบีบตายเลย มันก็ติดอยู่แค่นี้แหละ

เราถึงบอกว่า ถ้ามันเห็นอย่างนี้บีบ ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า ต้องทำต่อไปไง ถ้าทำต่อไปนี้มันจะเร็วขึ้น หลวงตาพูดเห็นใหม่ บอกตอนที่ท่านพิจารณาอสุภะ ตอนหลังมันจะไว ท่านบอกมันจะไวมาก มันจะแว็บๆ เลย นี่ไง ถ้าฝึกบ่อยๆ มันจะเร็วมาก เร็วมากจนมันหดสั้นเข้ามา จนถึงตัวมันเองเป็นเลย จะหดเข้ามาถึงตัวแล้ว ครั้น! ลงที่ใจนี้มันไม่ได้เป็นที่ตรงนั้น แต่มันต้องฝึกตรงนั้นเข้ามา ถ้าไม่ฝึกตรงนั้นมันก็เริ่มมาไม่ได้

ที่นี้พอเห็นอย่างนั้นบีบ แล้วบอกว่าใช่ พอใช่แล้ว มันก็ไม่พัฒนาไป มันจะเห็นของมันอยู่อย่างนั้น แล้วก็เชื่อมไป พอเห็นอย่างนั้นบีบทุกคนก็ว่านี่เป็นคุณธรรม นี่เป็นธรรมใหม่ ใช่ แต่มันยังอยู่ในขั้นของ ลัทธิ พหุธรรม อนัตตา ในขั้นของการพัฒนาการของมัน พอจิตมันเห็น มันจับได้บีบ มันก็พัฒนาการของมันไปเรื่อยๆ จนชำนาญเห็นใหม่ แล้วกระแสมันออกไปมันจะหดเข้ามาเรื่อยๆ ชำนาญเรื่อยๆ เร็วขึ้นเรื่อยๆ ที่นี้ตอนเร็วขึ้นเรื่อยๆ แล้วคนมันไม่อยากทำไง เหมือนเรากินข้าวอิ่มแล้ว ก็ไม่อยากกินอีกแล้ว แต่เดี๋ยวก็ต้องกินนะมึง

ไอ้ที่พอทำเสร็จแล้วก็จะหยุดใจ ขี้เกียจใจ มันเหนื่อยมันทุกข์ แต่ถ้าไม่ทำ มันก็ไม่ชำนาญเข้ามา ก็ต้องทำอยู่อย่างนั้น นี่ไงเวลาเราอ่านหนังสือที่เขาไปหาหลวงตา แล้วเขามาพูดกับเราว่าหลวงตารับประกัน เราถามว่าหลวงตาท่านพูดเลยหรือ ใช่ ถูกต้อง แต่ต้องซ้ำๆ ตลอดเลย หลวงตาจะตอบอย่างนี้ คำว่าซ้ำคือขยันหมั่นเพียร ถูกแล้วถูก จะว่าผิดไม่ผิดนะ แต่ยังไม่จบกระบวนการของมัน

ถ้าไม่จบกระบวนการของมันคือมันไม่ขาด มันรอวันเสื่อม เหมือนการรักษาโรค ใจ กินเข้าไปเพื่อบรรเทาใจ แต่ไม่หาย ต้องกินยาให้ครบชุดของมัน ยาแก้ใจ กินเข้าไปเม็ดเดียว โอ้โฮ สบายแล้ว ไม่กินแล้ว เดี่ยวมึงตายห่าเลย จะหายแล้วจะอะไรแล้วแต่ก็ต้องกินให้ครบชุดของมัน อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้ามึงทำไม่ถึงที่สุด ยังไม่ขาดนะ เดี่ยวมันเสื่อมนะ เศรษฐีล้มละลายแล้วมึงจะรู้จักเลยว่าทุกข์ขนาดไหน อันนี้ไม่มีประสบการณ์ไง คนไม่มีประสบการณ์เห็นครั้งแรกก็คิดว่าใช่ บอกว่าใช่ใหม่ ใช่ ก็เห็นจริงๆ นั่นละ ก็ดูงานในกายนี้จิตเห็น จิตเห็นธรรม แต่จิตไม่เป็นธรรม จิตเห็น จิตรู้ แต่จิตยังไม่เป็นอยู่ ก็ต้องฝึก

บ่อยๆๆ เข้ามาจนจิตมันเป็น แล้วตรงไหนถึงรู้ว่าตรงไหนเป็นละ ภาวนา ไม่ผ่านก็ไม่รู้
 ใจ ตรงไหนรู้ตรงไหนเป็น ถ้ามันผ่านแล้วมันรู้ โธ่ ฟังทีเดียว มิ่งพูดมาคำเดียวเท่านั้น พูด
 มามันจะรู้เลย เพราะว่าเราเป็น มันผ่าน การภาวนาก็ถึงบอกว่าต้องมีอาจารย์

ตำราอ่านขนาดไหนแล้วถึง โธ่ โทษนะ เรายังเอาเราเป็นตัวตั้ง ตัวตั้งเพราะอะไร
 เพราะพรรษาแรก เราอ่านประวัติหลวงปู่เทศก์กับหลวงปู่หลุย องค์หนึ่งติด ๑๗ ปี องค์
 หนึ่งติด ๑๑ ปี มันก็กลัวมาก กลัวติดกลัวเสียเวลามาก ประวัติหลวงปู่มัน ประวัติของใคร
 นี้อ่านๆๆ แล้วเก็บข้อมูลไว้หมด มิ่งห้ามพลาดๆ บล็อกตายเลย ห้ามพลาดๆ แล้วมัน
 พลาดใหม่ละ ก็พลาดทุกทีเลย กลัวมากนะ กลัวจนหาข้อมูล ห้ามพลาดๆ มันจะได้
 ประโยชน์อันเดียวมันละ ประโยชน์อันท้ายนี้ เพราะหลวงตาพูดไป หลวงตาท่านบอกว่า
 ที่ไปเห็นจุดและต่อม ท่านบอกว่าถ้าหลวงปู่มันอยู่นะ เราจะไม่เสียเวลา ๘ เดือนเลย ถ้า
 หลวงปู่มันอยู่ หลวงปู่มันต้องชี้เลย แล้วต้องได้เลย ก็หลวงปู่มันไม่อยู่เราก็เลยต้อง
 เสียเวลาอีก ๘ เดือน ทีนี้พอมาเจอปั๊บนี้อ้อโฮ เพราะหลวงตาพูดอยู่แล้วเห็นไหม ถ้า
 หลวงปู่มันอยู่ หลวงปู่มันต้องชี้เข้ามาเลย อ้อโฮ พอเจอปั๊บนี้อ้อโฮ กูไม่ไปไหนเลย กูนั่งเฝ้าเลย
 จิตนะ ความรู้สึกภายใน กูไม่ไปไหนเลย กูไม่ออกเลย กูนั่งเฝ้าแม่งเลย เหมือนนั่งเฝ้าอย่าง
 นี้เลย ไม่ออกเลย อันนี้ได้ประโยชน์มาก ฟังมาทุกอันๆ แล้วก็จำ แบบว่าคัดลอก ก้อปี่ไว้
 ฝังใจเลย กลัวพลาด อ้อที่ไม่ได้ประโยชน์ อันท้ายนี้ๆ เพราะฟังตรงนี้ฟังบ่อยมาก แล้ว
 ก่อนหน้านั้นมันคิดว่ามันผ่านแล้วไง แล้วมันคิด เอ้า มีอะไรที่เข้ามา

โยม : ปิติแล้วยาว แซ่ไว้อย่างนั้นทั้งคืนครับ เราจะแยกกับสมาบัติได้ไหม

หลวงพ่ : ไม่ได้ ว่าจะไปๆ

โยม : ผมก็เลยคิดว่า สมาบัติมันต้องเป็นสัญญาก่อนไหม (หลวงพ่ : ไม่) หรือ
 ว่าปิติมันก็เกิดกับสมาบัติ

หลวงพ่ : ปิติคือปิติ ปุณฺชนก็เข้าสมาบัติได้ พระอริยเจ้าก็เข้าสมาบัติได้ เข้าสมาบัติ
 ได้เพราะอะไร เพราะกาฬเทวิล อาฬารดาบส ก็เข้าสมาบัติได้ ปุณฺชนนี้ก็เข้าสมาบัติได้
 ฤาษีชีไพรเข้าสมาบัติได้ พวกเข้าสมาบัติถึงเหาะเหินเดินฟ้าได้ เพราะสมาบัติคือสมาธิ
 สมานะ สัมมาสมาธิ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อปปนาสมาธิคือสมาธิไซ้ใหม่ สมาธิ

เฉยๆ สมบัติที่เป็นกำลังขึ้นมาเฉยๆ แต่สมบัติจะไม่เป็นอย่างนั้น เพราะสมบัติมันมี
ขั้นตอนของมัน

สมบัติหมายถึง ฌาน ๔ รูปฌาน อรูปฌาน นี้พอรูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔ นี้มัน
เหมือนกับเครื่องยนต์ มันมีการผ่อนแรงหรือเร่งแรงขึ้นได้ ที่นี้พอปฐมฌานนี้มันขึ้น
เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเวลาขึ้นไปแล้ว ขึ้นนี้เราจะไม่รู้นะ เวลาขึ้นบันไดเราจะไม่รู้
หรือ ออกอย่างเวลาขึ้นเขา เขาว่ายาก มันไม่ยาก พอลงเขาจะยากกว่า ลงเขานี่รถลงเขาไม่ดี
มันตกได้นะ เวลาขึ้นเราแทบไม่รู้ตัวเลย แต่เวลาลง เวลาลงคือถอนกลับ จากแนวตั้งถวน
ลงมาอากาศนี่ ลงมาจะ โอ้โฮๆ มันหายบึง ถอยขึ้นถอยลงปีบ ถ้าถอยขึ้นถอยลงแล้ว
มันมีแรงของมันไง พอมีแรงของมัน ถอยขึ้นถอยลงเสร็จ พอมีกำลังปีบนี้ โอ้โฮ อยากรู้
อยากเห็นอะไรจะรู้หมด

โยม : ปีติก็เห็น แล้วเวลาสมบัติก็เห็น

หลวงพ่ : ใหม่ๆ ที่นี้ปีติมันคือปีติสิ พอจิตมันสงบแล้วมันมีปีติ ปีตินี้มันจะเห็น อย่าง
ที่หลวงตาว่าปีติรู้วาระจิตก็ได้ เพราะปีตินี้มันกว้างมาก รู้วาระจิตก็เหมือนสมาธิเมื่อคืนนี้ไง
สมาธินี้เป็นสมาธิใช่ไหม พอสมาธิมันเข้าถึงปีติ ปีติของเรา บางคนปีตินี้แค่สุขเฉยๆ แต่
ถ้าบางคนมันจะหลุดเลย เห็นเรานี้หลุดไปเดินจงกรมบนอากาศเลย เห็นเรานี้ไปนั่งบน
ก้อนเมฆได้เลย

ไอ้อย่างนี้มันอยู่ที่คุณสมบัติของจิตใจ จิตของใครมันสร้างมา อย่างที่นั่งกันอยู่
คูสิ ใครมีตั้งค์มากที่สุด คนมีตั้งค์มากคนนั้นก็จะมีเงินมาก คนมีเงินน้อยก็จะมีเงินน้อย ใหม่ๆ
เงินนี้จำนวนเงินมันไม่เท่ากัน นี่ก็เหมือนกัน จิตนี้มันสร้างบารมีมาไม่เท่ากัน จิต
เหมือนกัน เรานั่งอยู่ที่นี่ คนเหมือนกัน แต่ละคนมีตั้งค์ไม่เท่ากัน ไอ้ตั้งค์นั่นคือบารมีไง พอ
ตั้งค์นั่นคือบารมีปีบ ไอ้ตั้งค์ตัวนี้ บารมีตัวนี้ มันทำให้อาการที่เป็นมันต่างกัน เห็นปีติ
กว้างขวาง ก็ตัวนี้ไง

ตัวนี้ไม่เท่ากัน และทุกคนจะไม่เท่ากันหรือ ภาวนาจะไม่เหมือนกัน ถึงจะทำ
เหมือนกันผลก็ตอบออกมาไม่เหมือนกัน ที่นี้พอไม่เหมือนกัน เหมือนเราเป็นพนักงาน
ธนาคารเห็นไหม เรามีบัญชี เราตรวจได้หมดเลยว่าโยมมีเงินเท่าไร ถ้าเราไม่ไปธนาคาร
เราจะรู้ได้ยังไงว่าโยมมีเงินในบัญชีเท่าไร พนักงานธนาคารหมายถึงว่ามันรู้รอบของ

จิตใจ มันเข้าใจเรื่องของจิตใช้ไหม พอเข้าใจเรื่องของจิต จิตของใครจะเป็นอย่างไรมันจะเข้าใจได้หมด

ถ้าไม่เข้าใจเรื่องของจิต เหมือนเราไม่ใช่พนักงานธนาคาร ภูไม่เคยมีข้อมูล ภูจะรู้ได้อย่างไรว่าใครมีเงินเท่าไร พอไม่รู้ว่าเท่าไรก็ เฮ้ย ต้องทำอย่างนั้นๆ ก็เลยเป็นสูตรตายตัวไป ก็เลยไม่รู้ว่ายอดบัญชีของใครมีเท่าไร ไม่รู้ว่าใครต้องทำอะไร ไม่รู้

ฉะนั้นคำว่าปิติ พอมันเป็นอย่างนั้นปั๊บ ปิติมันจะเป็นไปได้ ประสาเราเลยนะ มันจะอยู่ได้ไม่นาน เพราะเราต้องรักษาสมาธิของเรา ถ้าจิตมันดี ปิติมันก็ดี ถ้ามันรักษาได้นานนะ ไม่อย่างนั้นไอ้.....จะไม่เสื่อมหมดหรอก ขณะที่มันดีขึ้นมามันดีขึ้นมาพักเดียวแล้วมันไปชะล่าใจไป สุดท้ายก็เกลี้ยงเลย เดียวนี้มีอะไรเหลือ ไม่มีอะไรเหลือเลย เหลือแต่ชื่อเสียงเดิม

ชื่อเสียงคุณธรรมที่เคยมีไว้ คนก็ยังเชื่อถืออยู่ แต่คุณสมบัติในปัจจุบันนี้ไม่มี เพราะมันหมดไปแล้ว หมด ปิติก็เหมือนกัน สมาบัติก็เหมือนกัน สมาบัตินี้เวลาเข้าเวลาออกนี้ มันเข้ามันออกได้แล้วรักษาไว้ได้ พอรักษาไว้ได้ จะทำอะไรก็ได้ว่าอย่างนั้นเลย โช้.. ประสาเรามันคนชอบลองใจ พอเข้าเสร็จ เหาะนี่ โห มันไปอย่างนี้เลย บนเมฆ ไปเลย ทำได้หมด อันนี้เวลาเราพูดนะ

หลวงตาจะบอกเลยว่า ถ้าคนไม่เคยทำ คำพูดมันจะไม่จะฉาน แต่เวลาเราพูดทำไมเราพูดได้เต็มทีเพราะอะไร ก็ทำมาหมดแล้ว เข้าสมาบัตินี้ ปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌานปั๊บ อากาสนัญญาตนะ นี้กำหนดเลย อากาศ สรรพสิ่งเป็นอากาศหมด ร่างกายเป็นอากาศหมด ทุกอย่างเป็นอากาศหมดเลย อากาสนัญญาตนะ อากาศ อากิญจัญญาตนะ เข้าไปถึง ในอากาศมีผู้รู้ วิญญูณัญญาตนะ เนวสัญญานาสัญญาตนะ ขึ้นเลย เข้านิโรธเลย แล้วถอยออกมา ไอ้โฮ ไอ้ที่มาคุยโม้นั้น โช้.. อยู่ในป่ามันทำมาตลอดเว้ย ปี ๒๕๒๕ ปีนั้นทั้งปีเลย คิดไม่ได้

ขนาดนั่งอยู่ในวัดนี่นะ พอได้ยินเสียงกรอกๆ นี่ไอ้โฮ กำหนดไปเลย ไปเห็นพระนอนอ้าปากหาว เข้าไปบิณฑบาต ทำไมเมื่อคืนมีงนอนแผ่สองสสิ่งอย่างนั้นล่ะ เฮอะ รู้ได้ไง ทะลุหมด เห็นหมดเลย แล้วถามเมื่อคืนทำไมเอ็งนอนอย่างนั้น เพื่อนกันไง บอกว่า นั่งกำหนดทั้งคืนเลย มันไม่ไหว มันเปลี่ยมาก ก็นึกว่าจะพักผ่อนไง ก็นอนแผ่ นอนแผ่สอง

สติงเลย แล้วถามว่าทำไมทำอย่างนั้น มันบอกว่าเปลี่ยมาก เพราะเพื่อนกันมันนั่งสว่างตลอดไง พวกนี้มันนั่งตลอดรุ่งตลอด แล้ววันนั้นกำหนดไปคู กำลังนอนอย่างนี้เลย นอนแผ่อย่างนี้เลย ถามมันว่าทำไมนอนอย่างนั้น ก็มันนั่งไม่ไหวมันเปลี่ยมาก ก็นอนแผ่ก็ดี

เวลากำหนดคู กำหนดคูเลย ก็คู ก็ตรวจสอบ ประสาเราจะไม่อยากรู้อะไร เรื่องของเขา เรื่องของมันมันยังไม่รู้เลย แล้วเราจะไปรู้ของมัน ก็โง่ตายห้าเลย ไปรู้เรื่องเขาทำไม จริงๆ ไม่อยากรู้ แต่จะตรวจสอบใจตัว กำหนดคู ทดสอบตามตำรา ไอ้ที่เหาะ เราดูมาจากของหลวงปู่หลุย หลวงปู่หลุยบอกเลยว่า กำหนดสมาบัติแล้วกำหนดโปรแกรมไว้ มันจะไปตามนั้น เราก็ดอง ลองตั้งโปรแกรมไว้เลย เหาะ แล้วเข้าเลย โอ้ พอมันไปละ โอ! ขึ้นมาเลยนะ เหมือนดั่งพสุธา แมงมีแต่แมง เขี่ย แมงทั้งนั้นเลย ร่อนไปเลยละ ร่อนไปเลย

เวลาทำนี่เห็นใหม่ ตอนนั้นจิตมันเป็นอย่างนั้น แล้วมันไม่รับรู้อะไรเลย มันเหมือนเราถือศีลเข้มๆ เราก็อวดว่าเราดีกว่าเขา กูถือศีลดีกว่า กูก็ทูลูกว่ากูดีกว่ามีง ไอ้นี้ก็เหมือนกัน พอมันทำได้มันก็นึกว่าดีกว่าเขา มันก็เท่านั้นละ เหมือนเราถือศีลว่าดีกว่าเขา กูดีกว่ามีงนะ ชนชั้นใจ กูเหนือกว่ามีง สุดท้ายแล้วบ้าทั้งนั้น หลวงตาว่าบ้าทั้งนั้นเลย เพียงแต่จะทดสอบใจ ทดสอบไว้เวลาเทศน์ว่าการ ถ้าใครที่มาแล้วมันคิดใจ ถ้าคิดมานะ ใครคิดอะไรมานะ กูได้ทดสอบมาหมดแล้ว กูทำมามากกว่ามีงอีก

เมื่อ ๒ วันก่อนลูกศิษย์มาหาใจ เขาบอกว่ามีพระอยู่องค์หนึ่งอ้างว่าเป็นพระศรีอริยเมตไตรย เขามาหาเรา เราบอกไม่ใช่ไม่มี พระศรีอริยเมตไตรยรอรอยู่นั้นแล้ว แล้วก็พูดทำนองนี้ ว่าญาติเขาชอบทางฤทธิ์ใจ เราบอกว่าไอ้เรื่องอย่างนี้นะ มันเจริญแล้วเสื่อมแล้วเขาถามเราว่า แล้วอย่างนี้เราทำได้ไหม เราบอกว่า ถ้าทำ ก็ทำได้ทั้งนั้น แต่มันเป็นเรื่องโลก เรื่องโลกกับเรื่องธรรม ธรรมมันเหนือโลก ถ้าธรรมมันเหนือโลกแล้วจะลงมาโลกทำไม โลกนี่เป็นอนิจจัง แต่ธรรมมันสูงกว่า แต่เขาก็คิดดีนะ เขาบอกว่าอย่างนี้ได้ไหม เปรียบเหมือนสกี เขาเล่นสกีมันมีใช่ไหม มี แต่เราอยู่เมืองร้อน เราก็ไม่จำเป็นต้องเล่นสกีใช่ไหม บอกใช่ เหมือนกัน ถ้าเล่นสกีแล้วเล่นได้ไหม ได้ แต่เราจะเล่นทำไมล่ะ เพราะเราไม่ได้อยู่ในภูมิภาคนั้น

นี่ก็เหมือนกัน จิตมันทำได้ไหม ได้ จิตที่เป็นธรรม ทำอย่างนั้นได้ไหม ได้ แต่จะไปทำทำไม อยู่ดีๆ เอ็งจะไปซื้อสกีมาแล้วก็ไปถ่ออยู่ เอ็งจะทำทำไม มันไม่ได้อะไรขึ้นมา

จิตที่มันเป็นธรรมแล้วนี่มันเป็นธรรมเหนือโลก มันจะลงมาคลุกทำไม แต่ถ้าให้ทำจริง ทำได้ใหม่ ได้ แล้วทำไมไม่ทำละ ไอ้เราถ้าไม่มีเราก็อยากจะทำกันใช่ไหม มันเป็นเรื่องไร้สาระ แต่โลกก็ตื่นเต็นกัน เพราะมันไม่เข้าอริยสัจใจ มันไม่เป็นความจริง ถ้าเข้าอริยสัจปัจจุบันนี้ ดับได้หมด

โยม : อย่างนั้นสมบัติ ๘ ที่พระอริยะ....

หลวงพ่อก : นั่นใจกูถึงเถียงนี่ใจ เพราะในมโนมยิทธิ เห็นใหม่ บอกเลยว่า ถ้าเข้าสมบัติแล้ว เขาพูดอย่างนี้นะ ในตำราของเขา ในมโนมยิทธิจะบอกว่า ถ้าเข้าสมบัติได้ ชำนาญมาก เขาพูดอย่างนี้จริงๆ นะ แม้แต่ถ้าอุจจาระ แม้แต่กินข้าวอยู่ มีสมบัติแล้ว รักษาไว้ตลอด ต้องนั่งตลอดขนาดนั้นนะ แล้วน้อมไปพิจารณาอริยสัจ ๔ พิจารณาสติปัญญา ๔ แค่นี้ก็เยอะมากแหละก็เป็นพระอรหันต์ได้เลย ว่าทำได้ใหม่ แถบบอกได้ แต่ทำได้ใหม่ ไม่ได้ ไม่ได้เพราะอะไรรู้ใหม่ ไม่ได้เพราะว่าเวลาเราเข้าสมบัติ มันจะติด มันติดในสมบัตินี้ว่าเป็นนิพพาน ถ้าเอ็งเข้าใจว่าสิ่งที่เอ็งทำ มันมหัศจรรย์มันเว้งเว้าง แล้วเอ็งจะมาพิจารณาใหม่ มันจะติด ติดล้านเปอร์เซ็นต์ เพราะขนาดใจเราเป็นอย่างนี้นะ แล้วพอเราไปพิจารณานะ กูยังทิ้งเลย เราพูดได้เลยนะ ถ้ากูไม่ภาวนามาก่อนนะ ถ้าไม่ติดนะ กูให้เอาดินลูบหน้าแค้น ติดเค็ดขาด แล้วถ้าคนมันติด มันจะกลับมาพิจารณาได้ใหม่ เราถึงบอกว่ามันเป็นไปไม่ได้ไง

โดยทฤษฎีเป็นไปไม่ได้ใหม่ ได้ แต่โดยการปฏิบัติเป็นไปไม่ได้ใหม่ ไม่ได้ กูยังอย่างนี้ประจำ ในทฤษฎีเป็นไปไม่ได้ใหม่ ได้ แต่ในทางปฏิบัติเป็นไปไม่ได้ใหม่ ไม่ได้ เพราะเอ็งไม่เคยเห็นใจ มันมหัศจรรย์ ขนาด โอ้โฮ มันมหัศจรรย์มากๆ นะ คำว่ามหัศจรรย์นะ โดยใจของเรานี้ เราก็ต้องตื่นเต็นใจใหม่ แต่เราวัดจากใจของเรา ใจของเราไม่ใช่ใจของโยม ใจของกูนี่ กูผ่านวิกฤตมา กูผ่านเหตุการณ์การภาวนามา มันลึกล้ำขนาดไหน กูไปทำแล้วกูยังทิ้งกับมันเลย แล้วใจที่มันไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ ถ้าไม่ติดนะกูให้ตัดคอเลย ขนาดใจของเรามันขนาดนี้นะ กูไปทำนะ กูยังทิ้งมันเลย แล้วกูยังคิดในใจเลยนะ มันคิดเองเลยนะ ถ้าไม่มีฐานนะติดแน่นอนๆ แต่นี่เพราะใจมันมีหลักเกณฑ์แล้ว แล้วมาทำนี่ มันรู้อยู่ว่ามาทำเพื่อทดสอบใจ

เวลาเราปฏิบัติมันจะมีข้อดีตรงนี้ เวลาจิตมันลงนะ เป็นรูปนิมิตอะไรก็แล้วแต่ ที่แรกหลงไปก่อน แล้วพออ่านแล้วเราจะปฏิเสธตลอด ขนาดที่ว่าระลึกได้ ย้อนไปบุพเพฯ เลย ย้อนอดีตชาติเลย มันยังปฏิเสธเลย มันยังไม่ยอมรับเลย ว่าไม่ใช่เราเลย อยู่ที่บ้านตาด นี่มันย้อนกลับไป มันเห็นหมดนะ พอเห็นหมดก็ตกใจ พอตกใจก็ยกอันนี้ให้หลวงตาให้หมดเลย บอกว่าเป็นของหลวงตาไม่เกี่ยวกับเรา คือไม่ยอมรับว่าเป็นอดีตชาติของเรา มัน เป็นของหลวงตา ยกให้หลวงตาหมดเลย เพราะไม่ให้ไปเกาะเกี่ยวกับมัน แล้วก็ภาวนาต่อไปๆ พอสุดท้ายแล้ว มันผ่าน เข้าใจว่าหมดแล้ว แล้วค่อยมาย้อนดูใจ เทียบไปเทียบมา มันของกูเอง

ขนาดย้อนไปดูขนาดนั้นยังปฏิเสธเลย เพราะอะไร เพราะมันกลัวคิดไป ปฏิเสธทุกอย่างนะ แล้วพอเข้าใจว่า ตอนนั้นเข้าใจแต่ยังไม่ถึงที่สุด แต่เข้าใจไป ปี ๒๕๒๕ เข้าใจหมดแล้ว เพราะมันหมดแล้ว ก็เลยมาเข้าสมาบัติดูก็มาเจอไอ้พระที่ว่ามันแผ่ เขาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดำสิงคำ เราคุยกันแล้วเขาเชื่อว่าถ้าจิตมิ่งคืออย่างนี้นะ มิ่งต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ได้ ต้องเข้าสมาบัติได้หมดต้องอะไรได้หมด เออ จริงหรือวะ จิตที่ควรแก่การงานแล้ว เหมือนกับดินที่ดึจะปั้นอะไรก็ได้ไง เขาให้เราทำไป ก็พิสูจน์กัน

ก็ทำต่อหน้ากัน ทีแรกเราทำก่อน ทำประสาเรา ทำตามที่เขายก มันไม่ได้ ทำตามที่เขายกเลย ทำไม่ได้ๆ พอทำไม่ได้ปั๊บ กูทิ้งเลย เพราะเหตุนี้ไง มันถึงย้อนไปที่บ้านตาดได้ เพราะที่บ้านตาดเคยเป็นไซ้ใหม่ เราถึงต้องเอาจิตของตัวเอาความถนัดของตัวเอาสิ่งที่เราใช้ย้อนกลับไป โอ้โฮ พอทำได้ พอทำได้ปั๊บทีนี้เข้าเลย ปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญจายตนะนี่ โอ้โฮ เข้าทุกวัน แล้วคิดดูสิ โทษนะ พอเข้าเสร็จแล้วนะ จนเบื่อ กูไม่รู้จะไปไหน ไม่รู้จะไปไหน จนมาคิดวันนี้จะไปไหนดีวะ เหมือนเขาให้ตัวเครื่องบินเยอะเยอะเลย แล้วให้เที่ยว กูก็ไม่รู้จะไปไหน จริงๆ ยาย...กูถึงไม่สนเลยใจ ใครไปเจอแกก็จะทิ้งไซ้ใหม่ แต่เราฟังแล้ว วันนั้นเขาพูดบอกว่า นรกมีดๆ กูบอกว่านรกสว่างก็มี ถึงยอมรับใจ แล้วสวรรค์สว่าง สวรรค์มีดก็มี เพราะในสวรรค์มันก็มีชั้นชั้น อย่างพวกโยม ทำบุญเหมือนกันหมดเลย แล้วไปเกิดสวรรค์ชั้นเดียวกัน มันก็เหมือนอย่างนี้ ตังค์ใครมากกว่า พอขึ้นสวรรค์ปั๊บนะ เทวดาก็ไม่เท่ากันนะ คุณสมบัติของเทวดาไม่เท่ากันหรอก มันอยู่ที่บุญที่สร้างมา อยู่ที่ใจที่สร้างมา ไม่เท่ากันหรอก แล้วนี่มาบอกสวรรค์มีด สวรรค์สว่าง วันนั้นมาเราอัดทีเดียว เจียบเลย มันทันกันใจ พอแก้อ้าปาก

ปู่ก็ เจ๊อะ หยุดหมด ไปไหนไม่ได้เลย ขยับไม่ได้เลย ขยับไม่ได้ ถึงยอมรับ พอแกล
ยอมรับเราถึงเริ่มพูดไป

เราพูดเป็นขั้นตอนเลย คือพูดให้เขาจับ ที่เราพูดเหมือนเราพาดบันได เอาบันได
พาดให้แล้วมึงฉลาดใหม่ ถ้ามึงฉลาดมึงจะปีนบันไดขึ้นมา ถ้ามึงโง่มึงอด แต่เขาไม่รู้ณะ
พอเราพูดจบแล้วนะ เราบอกฟังนะ ที่นี้เราก็อ่านเลย โสดาบัน สกิทาคา เราพูดเป็นอย่างนี้
ๆ เหมือนกุพาดบันไดให้เดินเลย ที่นี้มันอยู่ที่วาสนาของเขาแล้ว อยู่ที่เขาโง่หรือฉลาดละ

ถ้าคนฟังไม่ออกก็กลายเป็นเทศน์กัณฑ์หนึ่ง แต่ถ้าคนฟังออกนะ ก็อย่างที่ว่า อย่าง
ที่บอกว่าเราศึกษาประวัติครูบาอาจารย์เห็นใหม่ กลัวหลงมากกว่ากลัวอะไรอย่างนี้ ขนาด
หาทุกอย่างแล้วก็นำเอาไปเลยนะ กลัวมากๆ เลยนะ แต่มันก็หลง เพราะมันจรดนิสัยและ
การกระทำนั้นมันไม่เหมือนกัน

อย่างพวกไอ้หวานมันถามเรา เห็นใหม่ พิจารณาจิตแล้วทำไมต้องมาพิจารณากาย
ในเมื่อก็พิจารณาไปแล้ว ก็พิจารณาจิตไปหมดแล้ว แล้วเวลาไปหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะ
ไม่ยอม ท่านพิจารณากาย มันก็เลย มันถึงบอกเลย ขอโทษนะ ไม่ได้อวดนะ สมัย
พุทธกาล เอตทัคคะทำไมไม่เหมือนกัน แล้วนี่เหมือนกันพระที่ปฏิบัติมาในปัจจุบัน
หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวนไม่เหมือนกันสักองค์หนึ่ง แล้วมันจะเอาเราไปเทียบกับคนอื่น
ก็ดูเป็นกู จะให้กูไปเทียบกับใคร แล้วเอาเขามาเทียบกับกูก็ได้ อีกเหมือนกัน เพราะนี่
สมบัติกู นั่นเขาไม่คิดถึงตรงนี้ไง เขาคิดว่าถ้าเราเป็นอย่างนี้ปู่ มันต้องเทียบกับใน
พระไตรปิฎก เทียบตามวิชาการไป เขาดูทำไมเราเป็นอย่างนั้น โอ๊ย มึงตายแน่ๆ มึงคิดจน
ตาย

ก็มันไปเรียนมา แล้วเอาวิชาการมาจับกู ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ทำไมถึงเป็นอย่าง
นี้ ทำไมไม่เป็นอย่างนั้น ทำไมไม่เป็นอย่างนี้ อธิบายไม่ถูกเว้ย เราก็อธิบายให้มันฟัง มันมี
คนสงสัยตรงนี้เยอะมากๆ นี่ยังคิดนะ ประสาเรานี้ เรามันมีหลักใจ อย่างที่พูดมานี้ ปีติเรากี่
เคยเป็น ปีติเราเป็นมาเยอะมาก แล้วเราเป็นอย่างหยาบอย่างละเอียดเลย เพราะเริ่มภาวนา
ใหม่ ยังภาวนาไม่เป็นซะใหม่ มันก็ไปตามขั้นตอนนั้น กำหนดพุทโธไป คูสิ เรากำหนด
พุทโธๆๆ จนจิตมันสงบเห็นเป็นก้อนเนื้อมาทับตัวเองเลย ก้อนเนื้อนี้ เนื้อสดๆ กลิ้งมา
ทับตัวเองเลยนะ เป็นอยู่ ๒ ที พรรษาแรก ก็คิดว่าตัวเองต้องพิจารณากาย พอพิจารณาไป

จืดหมดเลย จืดชืดภาวนาอะไรก็ไม่เอาไหนเลย เป็นอย่างนั้นอยู่ ๒ ปี ถึงหันมาพิจารณา จิต ลองคูตี ฎไปไม่รอดแล้ว คูจิต มาพิจารณาจิต พอมันจับทางจิตได้มันไปพรวดๆ เลย พอจับได้ก็ขึ้นชั้น ๑ ชั้น ๒ ชั้น ๓ เลย

โยม : พระอาจารย์แล้วอย่างนี้เราจะรู้ได้ยังไงว่าควรพิจารณาอะไร เพราะในเมื่อพระอาจารย์บอกว่า ครั้งแรกเราเห็นกายก็จะเข้าใจว่า ถ้านิ่งแล้วเจออะไรในตอนแรก มันน่าจะบอกว่ามีนิสัยอย่างไร

หลวงพ่ : ไซ้ๆ ก็อย่างนั้น น่าจะเป็นนิสัยของเรา แต่ถ้ามันทำไม่ได้ก็ต้องหาอุบาย หาทางออกเอา หาทางออกเพราะอะไร เพราะอย่างเรานี้ละ พิจารณาไป ๒ ปี ทีแรกนะ ถ้าได้อุบายใหม่ขึ้นมาวันไหนนะ มันก็เหมือนกินของอร่อยนะ ซึ่งมากเลยนะ พอ ๒ วัน ๓ วัน แม่งแข็งอีกละ ก็จืดชืดอยู่อย่างนั้น

พอหันไปใช้ปัญญาอบรมสมาธิก่อน พอมันสงบเข้ามา มันมีความต่างเรารู้ที่ อันนี้เราถึงพูดถึงหลวงปู่มั่นบ่อยไป หลวงปู่มั่นท่านภาวนาตั้งก็สิบปีนะ เป็นสิบปี แล้วไปไม่รอดไป แล้วท่านมากำหนดถึงว่า พอพิจารณาเข้าไปเห็นกาย เห็นอะไรเข้าไปแล้วมัน เป็นทางตัน เห็นไหม ถนนขาดเลยที่ในประวัติ มันไปไม่ได้ ไปไม่ได้ก็พิจารณา ดู อ้อตัวเอง คิดในพุทธภูมิ ก็มาลาพุทธภูมิก่อน ฟังนะ ตรงนี้สำคัญ สำคัญเวลาลาพุทธภูมิเสร็จแล้วนี่ พิจารณาเข้าไป ผลของมันพอลาแล้ว ผลของมันกับการพิจารณาอันเก่ามันไม่เหมือนกันไง อันเก่ามันเข้าไปอันคู่ใจ อันนี้พิจารณาเข้าไปแล้วมันเข้าใจ มันโปร่งพอ เข้าใจมัน โปร่ง มันถอนนะ เอ้อ อันนี้ไซ้เห็นไหม

อันนี้ของเราก็เหมือนกัน พอพิจารณาจิต ทางมันโล่งไปเลยนะ มันไปได้เลย พอไปได้เลยมันเห็นทางแล้ว เหมือนเรานี้เห็นทางแล้ว อุโมงค์ ปลายอุโมงค์เห็นแสงสว่างแล้ว แล้วมันย่ำตอนหลวงปู่มั่นมา หลวงปู่มั่นชี้หน้าเลยนะ ของมึงๆ คิดในใจเลยพูดบ่อย เพราะมันฝังใจ ทำไมเพิ่งมาบอกกูวะ เกือบตายแล้ว เพิ่งมา หลวงปู่มั่นมาเลยนะ รูปยืน ยืนอยู่ตรงหน้านี้เลย รูปยืน หลวงปู่มั่นยืนอย่างนั้นเลย มีอย่างนี้ ชี้แบบนี้เลย ของมึงๆ ทางมึง ทางมึง โอ้โฮ เพิ่งมาบอก ตั้งแต่นั้นไปมันพรวดเลย จับทางนั้นปั๊บปีนั้นได้เลย เราเข้าบ้านตาคนนะ ไปได้ที่บ้านตา ๒ ชั้น ปี ๒๓ พอ ปี ๒๓ ก็มาหลวงปู่เจี๊ยะ มาจบปี ๒๓

โยม : แล้วอยู่ระหว่างเดินปัญญาอยู่เจ้าคะ แล้วกลับมาเห็นกายอีกไหมเจ้าคะ
แล้วกลับมาได้ไหมเจ้าคะ

หลวงพ่ : เห็นๆ ได้หมด เราถึงบอกไง เราจะพูดที่เขาบอกว่ากำหนดนิมิตกำหนด
พุทโธนี่จะเห็นกายไซ้ไหม ถ้ากำหนดนามรูปจะไม่เห็นนิมิต ไม่เห็นกายไง ย้อนกลับไป
หลวงพ่.....สิ หลวงพ่.....สอนอะไร นามรูปเหมือนกันไซ้ไหม ทำไมหลวงพ่.....
เห็นหมดเลยๆ หนังสือของท่านเห็นไหม เห็นอย่างนี้นะมันเห็นเป็นนิมิต มันไม่ได้เห็น
เป็นอริยสัจ เพราะเห็นกรรม เห็นกรรมคนโน้น เห็นกรรมคนนี่ แล้วกรรมของกูอยู่ไหน
ละ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ เราถึงบอกว่าถ้าพูดอย่างนี้มันไปไม่รอด

ถ้าไปรอดต้องหลวงปู่บุดดา จิตหนึ่ง ทั้งๆ ที่เขาอยู่ในวงการของอภิธรรม เขา
ปฏิเสธหมดเลย ว่าไอ้นั่นเป็นวิชาการ ไม่ใช่ความจริง ความจริงของเขานั้น หลวงปู่บุดดา
ของจริง ถ้ายังนามรูปอยู่ไม่จริงๆ จริงหนึ่งเดียว ถ้าเวลาเราพูดถึง เวลามันมีอย่างนี้เห็น
ไหม มันจะมีเหตุการณ์อะไรก็แล้วแต่ หลวงตาท่านบอกว่าถ้ามันเป็นธรรมแล้ว กิริยา
แสดงออกมาจะรู้ทั้งหมด ถ้าไม่ทันจะสอนยังไง จริงๆ เราก็อยากสอนอยากคิดอาวธนะ
อยากคิดคาบให้พระ แต่คิดไปแล้วเดี๋ยวมันไปพินค้อมันเอง มันไม่พินกิเลสมันไปพินเรา
เอง มันเกิดทิฐิมานะ แล้วสุดท้ายนะ พอมันผลอขึ้นมามันเสื่อมขึ้นมาไง เพราะพวกนี้มัน
เป็นความจำ สังกะได้อัฒมาครุบาอาจารย์ พระที่ออกมาจากบ้านตาด มาใหม่ๆ จะ
เทศน์มากทุกองค์เลย ได้ ๒-๓ ปีเท่านั้นจบ เพราะข้อมูลมันหมดแล้ว ไอ้ที่จำมาเกลี้ยง
แล้ว ออกมาจากบ้านตาดมานะจะไฟแรงมาก โอโฮ ออกตลาดเทศน์จ้อยๆ เลยนะ อย่าง
มากไม่เกิน ๓ ปี เรียบร้อย คือหมดแล้วไง ไอ้ที่จำมา จะเป็นอย่างนี้หมด

นี่ถ้าไปติดคาบเข้ามันก็เป็นอย่างนี้ มันก็ออกไปได้ปีสองปี แล้วเดี๋ยวก็เสร็จ แต่ถ้า
มันทำของมันเอง รักษาขึ้นมาเอง มันจะเป็นของมันเอง มันจะดีของมันไปเรื่อยๆ เวลามัน
พูดมันอิงข้อมูลมันก็ออก แต่เรื่องอย่างนี้พอดีเรามีพระมาถาม มีคนมาบ่อยๆ เลยจะจับ
ประเด็นนี้ ไอ้เรื่องสมาบัตินี้ มันไม่เข้าอย่างนี้ มันต้องปฐมฌาน มันต้องขึ้นเป็นระดับเลย
แล้วมันยกใจ มันยก อากาसानัญญาๆ เพราะเวลาเราเข้านี้มันจะเป็นขั้นๆ ขึ้นไป มัน
เหมือนขึ้นบันได ๘ ขั้น แล้วก็ลงบันได ขึ้นบันได ลงบันได ต้องขึ้น ขึ้นไปบีบ สมมุติว่า
ขึ้นบันไดอากาसानัญญาๆ กำหนดอากาศ ว่างหมดเลย โยมลองคิดดู ที่เรานั่งอยู่นี้เป็นอวกาศ

หมดเลย ไม่มีอะไรแม้แต่ผงธุลีเลย แปลกใหม่ ที่นี้พอ อากิญยาศีปป์ สิ่งที่อยู่ในอากาศนั้น เพราะอากาศใครเป็นคนรู้ละ จิตรู้ใช้ใหม่ วิญญาณัญญาตนะ อากิญยัญญาตนะ

โยม : นี้กว่าวิญญาณมันจะละเอียดกว่าอากาศ

หลวงพ่ : โธ่ อากาศ นี่ใครไปรู้อากาศละ ใช้ แล้วพอ อากาสนัญญาตนะ โห่ ว่างหมดเลยนะ อากิญยัญญาตนะยิ่งละเอียดเข้าไปอีก วิญญาณัญญาตนะ เนวสัญญานา สัญญาตนะ อะไรก็ไม่ใช่เลย โธ่โธ่ มหัทธจรรัญนิบหายเลย แล้วยังถอยลงมาอีกนะ เรายังฟังใจเลย จริงๆ ไม่ค่อยได้พูดออกมา เวลาจะถอยออกมาอารมณ์มันหยาบ พออารมณ์มันหยาบนี้มันขยะแขยง ทีแรกไม่รู้เรื่องเพราะเรามันฝึกใหม่ พออารมณ์มันหยาบนะ ความรู้สึกเรานะ เหมือนกับบังคับให้เรานี้กินอาหารหมา อาหารเรานี้อร่อยใช้ใหม่ อาหารมนุษย์แล้วพอเราต้องกินอาหาร เพราะอารมณ์มันหยาบ เหมือนเราต้องกินดิน กินเศษฝุ่น เศษอะไรเลย จิตมันรับรู้ มันสะอิดสะเอียน เวลาลงแรกๆ เวลาลงนะ จากข้างบนลงมา มันสะอิดสะเอียนเลยนะ มันครั้งแรกใจ แต่พอมันชำนาญแล้วมันก็เป็นเรื่องปกติ แต่ครั้งแรกนี้ฟังใจมากเลย

พอมันถอยลงมาจากเนวสัญญานาสัญญาตนะ ลงมาๆ อุ้หุ มันไม่ยอมลง มันลงไม่ได้ เหมือนกับเอาเราไปคลุกจี๋ ว้างั้นเลย ความรู้สึกนะ เหมือนเอาเราไปคลุกจี๋เลย อารมณ์มันหยาบขนาดนั้น สะอิดสะเอียนเลย แต่ก็ลงมา นี่ของจริง มันเคยทำ แล้วพอเสร็จแล้วเดี๋ยวเราก็อีก ลงอีก ขึ้นอีก เฮ้ย กำลังมันเกิดแล้ว เหมือนรีไซเคิลน้ำ เราถึงบอกว่ามันมีพลังใจ เหมือนชาร์ตแบต เต็มแบต แบตจะเอาไปใช้อะไรก็ได้ พอจิตมันพัฒนามันมีกำลังแล้วนะ โธ่โธ่ สยดสยอง อยากรู้ อยากเห็นอะไร ไม่มีอะไรปิดได้เลย ไปได้หมด อันนี้เราเป็นคนกำหนดเห็นใหม่ เรารู้ว่าอันนี้เราเป็นคนกำหนด แต่ที่พวกเราเวลาเป็นเห็นใหม่ มันคือกิเลสกำหนด เราถึงไม่ให้ออกไป ใช้อย่างนี้เราทำกำลังนี้ เราเป็นคนกำหนด พอกำหนดปั๊บเราจะทำอะไรก็ได้เหมือนเราเป็นคนใช้มัน แต่เวลาภาวนา คนนิสัยอย่างนี้มันไปรู้เห็นอะไรแปลกๆ นี่ นี่เราไปใช้มัน แต่นั่นกิเลสมันใช้เรา ถ้ากิเลสมันใช้เราปั๊บ เราจะไม่ตามมันไป เราจะหดเข้ามามาก่อน ให้มันเป็นอิสระเข้ามามาก่อน แล้วเดี๋ยวเราก็อยใช้มัน

ถ้าเราไปรู้อย่างงี้ปั๊บ มันใช้เรานะ ที่รู้ๆ นั้นมันใช้เรา พอมันใช้เรา คิดดูสิ มันใช้เรา เราเป็นจี้ขำมันตลอดเลย แล้วแต่มันจะเรียกใช้ไง กิเลสกวักมือ แม่่งก็ไปละ ต้อกๆๆ นี้ ใจตั้งสติไว้ไง กำหนดพุทโธไว้ กำหนดไม่ให้มันไปไง มันทำได้แต่มันเหน้อยมาก ถ้ามัน ทำไม่ได้นะ ทำไม่หลงตา แม่ชีแก้วก็ออกรู้อย่างนี้ แล้วตัวเองก็ไม่ยอม พอไม่ยอมหลง ตาบอก 'ไม่ๆ' 'ไม่ให้ออก' ถ้าไม่ออกก็ไม่ได้ภาวนาสี เพราะไปสำคัญว่าการเห็นนั่นมันถูก ใจ ถ้าอย่างนั้นลงไป! 'โล่งจากเขาเลย' ถ้าจะอยู่กับเราต้องไม่ให้ออก ต้องบังคับ แล้วพอ บังคับจริงๆ เข้า ไอ้โฮ เป็นของดี กราบหลงตาแล้วกราบหลงตาอีกนะ

โยม : วันก่อนก็ใช้ปัญญาอบรมสมาธิอยู่ค่ะ ก็จะแยกอย่างที่หลวงพ่อบอก คือ แต่เดิมคิดว่าปัญญาอบรมสมาธิหมายถึง คิดเรื่องเรื่อยเปื่อยค่ะ ทีนี้พอมันแยกแบบ ไอ้โฮ สุข ถ้าเกิดแบบได้เข้าไปแยกแบบที่เคยเป็น คงจะแบบว่าสนุกน่าดู

หลวงพ่ : สนุก ก็เราพูดบ่อยใช้ใหม่ บอกว่าเกมของมิงส์กูไม่ได้ เด็กๆ ที่มิงกคเกมส์ กูไม่ได้หรอก กูมันกว่ามิงเยอะ (มันเหมือนเล่นเกมเลย) กูพูดทุกวันเลย อู้อู มันสู้กันมัน ฉิบหายเลย มันแยกนะขั้นเป็นอย่างนั้น เกมมิงส์กูไม่ได้หรอก กูมันกว่ามิงหลายเท่า

โยม : ตรงนี้ไงเจ้าคะ ก็ฟังหลวงพ่จนเกิดอาการที่เราคาดหวัง ไอ้โฮ ถ้าเกิดมี อย่างนี้ถ้าเกิดมันเข้าไปเล่นได้คงสนุกน่าดู

หลวงพ่ : ไซ้ ถ้าจะเข้าไปเล่นได้นี้ เราต้องกลับมาที่ฐาน กลับมาภาวนาของเราไป เรื่อยๆ เหมือนเราปลุกต้นไม้เวลาโตขึ้นมา มันจะออกดอกออกผลให้เราได้กิน ถ้าผลอ เมื่อไรนะต้นไม้มิงตาย มิงจะเอาสารพิษไปรดน้ำต้นไม้ได้ยังไง มันต้องเอาปุ๋ย เอาสิ่งที่ เป็นประโยชน์รดให้ต้นไม้ นี่เหมือนกัน ต้องมีสติ

มีสติมีความตั้งใจดี มีอะไรนี้ เห็นใหม่ สิ่งนี้มัน เป็นสิ่งที่ทำให้มันเจริญงอกงาม เราต้องรดด้วยอย่างนี้ จิตถึงจะดีขึ้นมา แต่ถ้าเราไปเพลिनกับมันนี่คือสารพิษแล้ว แล้วมัน ก็จะมีอย่างนี้ เพราะเราต้องลองผิดลองถูกไป ทำไปอย่างนี้เดี่ยวเราจะรู้ถูกรู้ผิดเอง รู้ถูกรู้ ผิดเองเพราะอะไร เพราะเรารู้้นะ เวลาหลงตาสอนขึ้นมาเนี่ย อืม! แต่ถ้าเราเห็นเอง เรารู้ เอง นี่ก็เหมือนกัน เวลาใครสอน มันก็ยังคิดอยู่นะ ไซ้ เราก็เป็นนะ ไซ้ แต่พักไว้ก่อนเอา อย่างนี้ก่อน หลวงตาสอน บอกถูก แต่ขอลองก่อน เราเป็นมาหมดแล้ว

โยม : ใช้ปัญญาอบรมสมาธิมันก็เพลิน ไปเรื่อยๆ แต่ถ้าเกิดมีพุทธโฆเข้าไป..

หลวงพ่ : เดียว ใช้ปัญญาอบรมสมาธินี้ มันเพลินไปเรื่อยๆ เพลินคือเพลินมันปล่อย สุดท้ายแล้วมันหยุด ตอนหยุดนั้นคือสมาธิ เวลามันเพลินไป เมื่อก่อนมันคิดแล้วมันทุกข์ แต่ถ้ามันเป็นปัญญาคิดแล้วมันเพลิน คือคิดแล้วมันเป็นสุขใจ ถ้าคิดแล้วเป็นสุขเห็นใหม่ ระหว่างสุขกับทุกข์ และถ้ามันปล่อยมามันก็เป็นกลาง แล้วก็คิดไป มีสติตามไป ถ้ามันมีความสุขๆ หมายถึงว่ากำลังมันมีแล้วนะ มันคิดแล้วมันทันกันใจ พอมันทันกันแล้วมันมีพลังงานที่จะหยุด แต่ถ้ากำลังไม่พอนะ คิดแล้วเครียด มันลากไปเห็นใหม่

ถ้ากำลังไม่พอ ปัญญาเราไม่ทันนี้ โห คิดแล้วทุกข์ฉิบหายเลย แต่ถ้าคิดแล้วชักสุข ชักพอใจเห็นใหม่ เริ่มมีกำลังแล้ว คิดนี้ตามมันไป ตามรู้ตามเห็น รู้เท่ารู้ทันเห็นใหม่ มีความสุขแล้ว รู้แจ้งแทงตลอด ตามรู้ตามเห็นใจ มันคิดจบแล้วค่อยรู้ใจ มันคิดแล้วมันทุกข์แล้ว ค่อยรู้ว่าทุกข์ใจ นี้ก็ตามมันไป ก็ยังคิดนะ ยังคิดว่าไม่รู้ตัวเองเลย ตามรู้ตามเห็น รู้เท่ารู้ทัน รู้แจ้งแทงตลอด เวลาจะคิดนะ เฮ้ย มันคิดอีกแล้ว จบ ฝึกไปเรื่อยๆ ทำไปเรื่อยๆ ทุกอย่างต้องมีการกระทำ มันไม่มาจากฟ้าหอรอก ไม่มีอะไรทุกอย่างที่สำเร็จรูปมาจากไหน หอรอก เราต้องขยัน ถ้าเห็นประโยชน์ มันเห็นคุณ มันต้องขยันแล้วทำได้

โยม : แต่ เวลาแยกขั้นค์ะ ต้องพร้อมรูปใหม่คะ มันไม่เรียงไซ้ใหม่คะ

หลวงพ่ : ไม่ ถ้าเรียงผิด ไม่ต้องเรียง บางทีไปคิดเรื่องรูปก่อน ไปคิดเรื่องวิญญาณก่อน ไปคิดเวทนา ก่อน อะไรขึ้นมาจับก่อนใจ เวลาอารมณ์ขึ้นมา โกรธเขา โกรธเขาคือจำ สัญญา จับสัญญา ก่อนเลย สัญญามาจากไหน เขาคำมึงตั้งแต่เมื่อไร ถ้าเวลาเราคิด พอคิด มาสังขาร เห็นใหม่ ในสังขารก็มีสัญญาทั้งหมด ในสัญญาก็มีครบ ทุกอย่างมีครบ เขาเรียกปัจจุบันใจ อะไรโผล่ขึ้นมา เขาก่อนเลย

โยม : วิญญาณรับรู้ก่อน

หลวงพ่ : มาอยู่โพธารามนะ มันกินข้าวไม่ได้ต้องไปกินที่กรุงเทพฯ มึงอดตายห่า เลย มาอยู่ที่นี่ อะไรมีก็กินมันสิ เขาบอกกินข้าวที่บ้าน หิวต้องกลับไปกินบ้าน ต้องรอพิจารณาอย่างเดียวนะ เจออะไรขึ้นมาก็ไม่เอามัน

โยม : หลวงพ่อ สมมุติว่าเราได้ยินเสียงแล้วเรารู้สึก จะบอกว่า เราไปติดสัญญาอันเก่าแล้ว

หลวงพ่อ : นั่นคืออุบายของเรา ถ้าเป็นเสียงขึ้นมา เสียงนั่นคืออะไร จับมันแล้วคิดติอุบายอันเก่าคืออันเก่าไง อุบายอันเก่านี้บางที เขาเรียกกิเลสบังงา มันจะได้ประโยชน์ กลับไม่ได้ประโยชน์ไง พอจะเป็นประโยชน์ ก็เป็นสัญญาแล้วนะ ทำไม่ได้ไง พอจะหิบบเงิน เงินคนอื่นนะไม่ใช่เงินกู ก็กูหิบบเอง ไอ้ห้าปีปัจจุบันๆ จับเดี๋ยวนั้นพิจารณาเดี๋ยวนั้น มันจะเป็นยังไงช่างหัวมัน ทำมันเดี๋ยวนั้น เดียวมันรู้เองเก่าไม่เก่า

เพราะอะไรรู้ไหม การพิจารณาภายในะพิจารณาภายใน พิจารณาเหมือนกัน บางทีมันไม่เหมือนกัน อย่างเช่นหลวงตาท่านบอกว่า ท่านเหมือนกับหลวงปู่คำดี แต่คนละวาระ ไอ้ที่ว่าเสือกก็มีขน เราก็มักมีขน เสือกก็มีหนังเราก็มักมีหนัง หลวงปู่คำดีก็ใช้อย่างนี้เหมือนกัน แต่คนละวาระ เพราะหลวงปู่คำดีใช้ก่อน หลวงตาท่านใช้ปัญญาของท่าน นี่พูดประสาเรานี้คือสัญญา ถ้าเอามาเทียบกันนะ แต่ไม่ใช่เพราะต่างคนต่างเป็น คราวละโอกาส พิจารณาภายในก็เหมือนกัน พิจารณาภายในภายนอกละเอียด พิจารณาอย่างหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่ชอบนี้ พิจารณาภายในเหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกัน เพราะมันเป็นปัจจุบันของใครของมันไง

อันนี้ก็เหมือนกันเวลามันคิดว่าอันนี้เป็นสัญญาเก่าอีกแล้ว เป็นของครูบาอาจารย์แล้ว ถ้าเป็นของครูบาอาจารย์ ถ้าพิจารณาแล้วมันปล่อยก็ใช้ได้เว้ย เว้นไว้แต่นะเวลาคิดเปรียบเทียบแล้วมันไม่ไปสักที เอ้อ อันนี้สัญญาจริงๆ คือทำแล้วมันไม่ได้ผลไง ถ้าทำแล้วได้ผล ก็เหมือนกัน เอ็งจะทำอะไรก็แล้วแต่นะ ไม่พ้นจากนโยบายของพระพุทธเจ้า คือทำมาทั้งหมดไม่พ้นจากอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้าไปหรอก

แต่ถ้าไปจำพระพุทธเจ้ามามึงทำอะไรไม่ได้เลย แต่ถ้าเอ็งทำอะไรก็แล้วแต่ ไม่พ้นจากพระไตรปิฎกหรอก สิ่งที่เราู้ขึ้นมาเนี่ย พระพุทธเจ้ารู้ก่อนแล้ว แต่ถ้าเอ็งไปรู้ตอนนั้น เอ็งไม่รู้อะไรเลย ต้องมาเกิดให้รู้จริงกับเรานี้ไง ลองทำดูสิ

ถ้าพูดถึงคำว่าปีตินี้ะ มันเป็นสมบัติเดิม เหมือนกับรสชาติของอาหาร รสชาติของมันก็ผสมสำเร็จมาแล้วคือปีติ แต่ถ้าเป็นสมาบัตินี้ะ เราต้องผสมเอง เราต้องทำแกงเอง มันต้องขึ้น กำหนดเลยนะ อากาสาณัญจายตนะ มันเป็นคนละระดับ เพราะจะยกขึ้น

อากาศนี้ พอเราเข้าถึงปฐมฌานปั๊บ เรายกขึ้นอากาศเลย คืออรุณมาน อรุณ คือไม่มีอะไรเลย รูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔ พอยกขึ้นอากาศ ยกขึ้นวิญญูณยกขึ้นเลย แล้วมันเป็นอย่างนั้นจริงๆนะ มันพาสั่นเลย ไปไม่รู้เรื่องเลย เหมือนคนละมิตีเลยๆ แล้วเปลี่ยนเข้าไปอีกมิตีหนึ่งๆ เปลี่ยนเข้าไปอีกมิตีหนึ่งแล้วถอยกลับๆๆ

ตอนทำได้ออยู่คนเดียวนะ เหมือนคนบ้า มันฉิบหายเลย เล่นอยู่คนเดียวไม่มีใครรู้ นะ พระเด็กๆ ๔-๕ พรรษาใครจะไปเชื่อมัน แล้วเสือกเป็นเจ๊กด้วย ทำอยู่คนเดียวนะ อยู่บ้านตาด เวลาซัดศาลานี้ โห เขาซัดกันอย่างนี้ เราซัดอย่างกับหนึ่งเงินเลย พรวดๆ กวนเขาไปทั่ว เพราะอะไร เพราะมันบอกว่าพระเจ๊ก อ้าว เจ๊กไซ้ไหม เวลาซัดศาลาพรวดไปเลยนะ เหมือนกับกำลังภายในเลยละ ภูเล่นของภูกลางศาลา เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่าใจมันมีหลัก เราเห็นของเขานี้แบบว่าใกล้เคียงกันต่าง มารยาทข้างนอกทำเหมียมๆ แต่ไม่เอาจริงเออจ้ง ความคิดไม่มี ความเป็นไปก็ไม่เป็นไป เอ็งเห็นภูนี้จี๊ครอก แม่งเจ๊กบ้านี้แหละ เราไม่กลัว กิริยาภายนอก กิริยาภายใน

แล้วมันรู้กับหลวงตา เราคุยกับหลวงตาอย่างนี้ หลวงตารู้ตลอด ถ้าทำอย่างนั้น โห เป็นคนอื่นนะตายท่าเลย เวลาเข็นน้ำๆ ไอ้จรัสกับไอ้หมู ไอ้หมูนาแห้วนี้ เราอยู่กลาง มันเข็นน้ำกันแล้วทุกคน มันจะหลบหลิกใจ ไอ้เราเข็นน้ำมันก็เล่น ระยอง จันทบุรี ตราด ก็พูดไปเรื่อยนะ เด็กวัดใจ ระยองๆ ก็เรียกไปเรื่อย ลั่นวัดเลยละ ท่านยืนอยู่นะ ท่านยืนอยู่ที่แท็งก์น้ำนี้ โห ท่านจับเรตาลอดเรารู้ที่อยู่ ท่านยืนอยู่ตรงแท็งก์น้ำ พอ จันทบุรี ตราด มาโน่น ท่านพรวดออกมาดักหน้าเลย เล่นรถเข็นน้ำ ท่านพรวดออกมาดักเลย ท่านพรวดออกมาจากแท็งก์น้ำเลย ชี้น้ำเลย มึงคิกคะนองอะไรขนาดนั้น โห ไล่เลยนะ เพราะมันกลางวัดใจ ไอ้จรัสแม่งสั้นเลย กับไอ้หมูสั้นเลย ไอ้เราอยู่กลางนะ ไปสิๆ ไอ้ห้า ไปสิ ภูก็เข็นตรงกลางนะภูเข็นไปใหญ่เลยนะ จบ โห ถ้าเป็นคนอื่นตายท่า ท่านเอาตายเลยนะ มันคิกมาก โห ไม่เห็นหรอก โยคน้ำนี้ อยู่ที่วัดบ้านตาด บางทีมันหนักกัน เวลาโยคน้ำ โยคน้ำนี้ อย่างเราไปนี้ อย่าง..... ไปด้วยกัน ๓ คน กลับมาเหลือภูคนเดียวนี้ แม่งหายเกลี้ยงเลย มันอู้อันเล่น อู้อู้อันแปล เพราะคนไม่มีหลักใจ เห็นว่าเป็นงานหยาบๆ เป็นงานพึ้นๆ ภูต้องบริหารใจ ต้องคุมโยบายใจ แต่สำหรับเรานั้นคือข้อวัตรเว้ย เวลาไป ๓-๔ คน กลับมาเหลือภูคนเดียว โยคน้ำนี้ แม่งหายกันหมดเลย ภูโยกจนน้ำแห้งแล้ว น้ำนี้หมดบ่อเลย ต้องนั่งรอ น้ำแห้งบ่อเลย โยกจนน้ำแห้งบ่อ พระไม่มีน้ำอาบ แล้วรอเวลาตาน้ำมัน

ขึ้นมา โยกันไอ้โฮ แล้วถ้าอาหารนะเราไม่อยู่ แล้วท่านเห็นตลอด เรารู้ เวลาโยกน้ำ ท่านจะมาดู เวลาโยกน้ำกัน เฮ้ย เขี่ยมาแล้วๆ ท่านเดินมาดูไง แล้วใครทำงานหรือไม่ทำงานในวัดท่าน เหมือนเราอยู่ในบ้าน เด็กในบ้านเราจะรู้หมดละ

เราทำอะไรทำให้มันสนุกครีกรึ้นใจ จะทำอะไรทำให้มันสนุก ไม่ได้ทำด้วยความหงอยเหงา แล้วทำอะไรทำจริงทำจัง อย่าง.....นี่ กับคนอื่นเขาสั่งไม่ได้ แต่กับเรานี้ เวลาบ้ายๆ นี้ คนมาวัดไซ้ไหม มันไซ้ส้วม น้ำมันแห้งไง หงบเว้ย เราก็เอารถนี้ออกเลยนะ รถเข็น ยกน้ำมาตั้งไว้ ขนาดตั้งไว้หน้าส้วมเลยนะ เอ้า โยมเข้าไปเลยๆ หมดแล้วเดี๋ยวจะเทน้ำนี้ แม่งโอง เข้าไปทีเดียวแม่งหมดแล้ว เข้ามาตัก ๒ ทีแม่งหมดโองแล้วกูเทๆ ถ้าเราอยู่นะพวกอาจารย์....นะ หงบเว้ย อย่างไอ้...นี่ หงบ พอหมดปั๊บ เออ เอาน้ำเข้าหาหลวงตา ใจ แต่ถ้าเป็นคนอื่นนะเขาไม่ทำ เขาถือว่ามันเป็นภาระของพระอุปัฏฐาก เพราะพระอุปัฏฐากไม่ต้องทำข้อวัตร แล้วทำไมไม่เข็นน้ำละ ถ้าไปพูดกับคนอื่น คนอื่นเขาเล่นแง่กันใจ แต่สำหรับเรานี้กูไม่มีเลย กูทำเพื่ออาจารย์กู ไอ้พวกมึงอย่าเสือก ไอ้พวกมึงก็ไอ้เด็กเหมือนกันทั้งนั้น เราไม่เคยมองภาพคนอื่นเลย เรามองระหว่างท่านองค์เดียว ฉะนั้นเราทำได้ทุกอย่าง มันอยู่กันมาอย่างนั้น อย่างที่ว่า ถ้าเราไม่เอาไหนนะ หัวขาดไปนานแล้ว หัวนี้ไม่มีเหลือ แล้วจะเข้าจะออกนี่อิสระนะ อย่างที่ว่าไม่จำพรรษาก็เข้าออกตลอด

คนอื่นทำอย่างนี้ไม่ได้ เวลากราบ มาแล้วเหอ จะไปเหอ เออ จริงๆ เวลาเข้าไปกราบ ถึงเวลาจะเข้าไปกราบละ จะไปแล้วเหอ มาแล้วเหอ คนอื่นไม่มีสิทธิ์ ไม่มีสิทธิ์ เพราะมันทำจริงทำจัง และภาวนาอาหารทั้งวันทั้งคืน ท่านเห็น อดอาหาร ทำงาน ทำกันจริงจังตลอด ไอ้ตอนนั้นยังไม่ทำอย่างที่ว่านี้ ตอนนั้นปี ๒๕ ตอนนั้นรู้ รู้เบื้องหลังแล้ว แต่ตอนนั้นยังบอกไม่ใช่เรา ยกให้อาจารย์ ยกให้คนอื่น มันแบบว่ามันจะว่าเป็นเรา มันแบบว่า จี๊ครอกอย่างเราจะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร มันแบบว่าชีวิตอย่างเราจะเป็นอย่างนั้นเหอ

โยม : เห็นอดีตชาติ (เอ้อ) มันเป็นอย่าง ไรครับ มันเป็นหนังขึ้นมาหรือไง

หลวงพ่ : ไม่ มันเป็นภาพขึ้นมาเลย ชาติต่างๆ เลย (มันไว้ไหม) ไม่ อยู่ที่เราจะกดปุ่มไง

โยม : เหมือนหนังจีน เกาหลี

หลวงพ่ : มันจะกลับแล้วใช่ไหม

นั่นแหละ มันไปฟังเราเลยแหละ เราไปหาหลวงตามันไปแอบฟังอยู่ข้างล่าง แล้วจูงมือเรามาเลยพรรษามันมากกว่านะ มันจะกราบ ไม่กล้ากราบเลย ตัวมันเองนั่นแหละ แต่ตอนหลังมันไปโดนคนเป่าหูใจ คนเรานี้ เราชนกับหลวงตาแล้วมันฟังอยู่ มันจะเชื่อไครวะ แต่พอเสร็จแล้วไม่ก็วันนะ พระเขาเพิ่งถึงเราไง พอเขาไปเป่าหูหน่อย มันก็เอียงไปกับเขาหมด เราก็สมเพชมัน ก็มันนี่แหละ มันอยู่กุฏิเราอยู่ที่ร้านไช้ไหม เราเดินจงกรมทั้งวันทั้งคืนเลย มันบอกว่า มันแปลกใจมากพระท่าอะไรวะเดินจงกรมทั้งวันทั้งคืน มันพูดเองนะ แค่มฟังเทปหน้าเดียวผมยังนั่งหลับเลย แล้วท่านอยู่ได้อย่างไร แสดงว่าท่านต้องมึนงานทำ

มันพูดอย่างนี้แหละ แล้วมันก็สังเกตเราสิ พอเราเข้าไปหาหลวงตา มันก็ตามเข้าไปแอบฟัง พอมันแอบฟังมันเห็นเท่านั้น มันจับมือเราเลยนะ เฮ้ย ท่านมีอะไรวะ เพราะเราไปลาไง เราจะไมยอม เราจะลาอะไรอย่างนี้ หลวงตาไมยอมให้ไป มันบอกธรรมดามีแต่หลวงตาไล่พระออกจากวัด ทำไมเอ็งไปลาท่าน ท่านไมยอมให้เอ็งไปวะ สงสัยมันสงสัยมาก อันนี้มันคุยอย่างนี้ ตอนนั้นไม่ได้คุยอย่างนี้ เราไม่ได้คุย เพราะเวลาเราไม่มี เราจะภาวนาอย่างเดียว ตอนนั้นเรื่องคุยกับใครนี่เขี่ยปากเลย เสียเวลาถูก ภูไม่ได้มาสอนใคร ภูจะมาเอาตัวกูรอด ไม่เคยยุ่งกับใครเลยจนเขาบอกเลย พระประชุมกันแล้วให้พระมาบอกเรา เฮ้ย บอกไอ้หงบทีสิวะ ไอ้ห้าแม่่งวันๆ ทำแต่หน้าเหม็นจี๊วะ ไม่เล่นกับเขาใจ ก็วันๆ ทำแต่หน้าเหม็นจี๊ ไม่คุยกับใครเลย จนมันประชุมกันนะ แล้วมันให้คนมาบอกเพราะสนิทกันไง มันบอกว่าไปบอกไอ้หงบที แล้วมันก็พูดอย่างนี้ บอก โห เขาประชุมกันแล้วให้กูมาบอกมึง บอกวันๆ ทำแต่หน้าเหม็นจี๊ อย่าทำหน้าเหม็นจี๊สิ ให้เล่นกับเขาบ้าง นิสัยเห็นไหม มันไม่เหมือนกัน เอาจริงเอาจังมาก

โยม : ทำไมหลวงพ่ไม่อยู่ตลอดครับ ไม่อยู่กับหลวงตาตลอด ช่วงนั้นมันมีอะไรถึงได้มาอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะนี่

หลวงพ่ : หลวงปู่เจี๊ยะ ที่หลวงปู่เจี๊ยะนี่ มันอยู่ที่ว่า เขาขอพระไปบอกหลวงปู่เจี๊ยะต้องการพระปาฏิโมกข์ แล้วเราได้ปาฏิโมกข์ไง แล้วเราคิดอยู่ด้วย คิดว่า เราอยากให้ภาคกลางมีวัดใจ เราต้องการมายกให้ภาคกลางมีกรรมฐานไง ประสาเราเลยมาช่วยเขาเต็มที่

เลยละ มาลงวิ้งงานดี ๆ นี้ละ ทำงานนี้ทั้งวันเลย จากตรงนั้นมันเป็นทุ่งนาแล้วข้างนอก
เป็นทิวสนไฉ

โยม : ไปดูในหนังสือหลวงปู่เจี๊ยะ มีรูปหลวงพ่อบ้างด้วย

หลวงพ่อบ้าง : เอาเท่านี้ละเนอะ เอวัง